

Sygn. akt: I C 1647/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko E. M.

o zapłatę

I. Oddała powództwo

II. Zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

C 1647/16

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., w pozwie wniesionym przeciwko E. U. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 15 950 zł i 30 gr wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 15 723 zł 71 gr od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania. Z uzasadnienia pozwu wynikało, że zadłużenie pozwanej objęte pozwem wynika z zawartej przez nią umowy kredytowej z 13 listopada 2008. Zadłużenie to figuruje w księgach powodowego funduszu sekurytyzacyjnego.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana zarzuciła w pierwszej kolejności przedawnienie dochodzonego przeciwko niej roszczenia wskazując, iż stało się ono wymagalne w 2010 roku, a zatem w 2013 roku uległo przedawnieniu. Nadto pozwana zarzuciła, że złożony wraz z pozwem wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu jest całkowicie nieprawdziwy i nie odzwierciedla rzeczywistej wysokości wierzytelności powoda względem pozwanego, nie spełnia także wymogów formalnych, jakim powinien odpowiadać wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Dalej pozwana zarzuciła, że nie wiadomo, jak została wyliczona kwota dochodzona pozwem i co się na nią składa, ponieważ powód nie przedłożył dokumentów pozwalających pozwanej na zweryfikowanie podstaw dochodzonego od niej roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 13 listopada 2008 roku pozwana E. U. (obecnie M.) zawarła z (...) Bank SA z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 13 485 zł i 43 gr .Pożyczka została udzielona na okres od 13 listopada 2008 roku do 2 grudnia 2012 roku. Z uwagi na fakt, iż pozwana nie spłacała terminowo należności wynikających z zawartej pożyczki umowa została wypowiedziana, a roszczenie stało się wymagalne z dniem 6 sierpnia 2011 roku.

/okoliczności bezsporne, nadto: umowa k. 63 66/

W dniu 23 września 2011 roku (...) Bank SA zmienił nazwę na (...) bank (...) SA.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 7.02 2012 roku (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zadłużenie pozwanej E. U. wynikające ze wskazanej powyżej umowy pożyczki. Wskazana w nim kwota zadłużenia wynosiła 8317 zł 50 gr z tytułu należności głównej, 2032 zł 69 gr z tytułu odsetek oraz kwotę 183 zł z tytułu należnych kosztów opłat i prowizji. Powyższy tytuł egzekucyjny został skierowany do Sądu Rejonowego w Chodzieży wraz z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności. Wniosek wpłynął do sądu 2 czerwca 2012 roku. Postanowieniem z 26 czerwca 2012 roku wydanym w sprawie I Co 934/12 Sąd Rejonowy w Chodzieży nadał sądową klauzulę wykonalności wskazanemu wyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

/Bankowy tytuł egzekucyjny, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności i postanowienie – w aktach I Co 934/12/

W dniu 26 lipca 2012 roku; (...) Bank (...) SA we W. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie wskazanego wyżej tytułu wykonawczego. Postępowanie toczyło się pod sygnaturą Km 27274/12. Postanowieniem z 21 maja 2013 roku komornik umorzył w całości wszczęte postępowanie egzekucyjne. z powodu bezskuteczności egzekucji.

/wniosek o wszczęcie egzekucji oraz postanowienie o jej umorzeniu – w aktach KM 27274/12

W dniu 29 listopada 2013 roku pomiędzy (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. a powodem została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z przedmiotowej umowy pożyczki.

/umowa przelewu – k. 53 – 61/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny pomiędzy stronami, nadto został potwierdzony dokumentami w postaci umowy pożyczki i umowy przelewu wierzytelności, a także dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy I Co 934/12 oraz KM 27 27 4/12, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, jak również nie wzbudziły wątpliwości sądu co do ich wiarygodności i autentyczności. Dokumenty te były sporządzone poza niniejszym postępowaniem i nie dla jego celów, ponadto część z nich, zwłaszcza postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji oraz postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu miały charakter dokumentów urzędowych.

Rozstrzygnięcie sprawy zależało zatem od prawnej oceny ustalonych wyżej okoliczności faktycznych, zwłaszcza w kontekście podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Niewątpliwie roszczenie dochodzone pozvem jest roszczeniem, które pierwotnie przysługiwało bankowi z tytułu udzielonej pozwanej umowy pożyczki, a następnie zostało scedowane na rzecz powoda. Jest to zatem roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej zarówno przez bank, jak i jego następcę prawnego. Roszczenia banków wynikające z umów kredytowych, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ulegają trzyletniemu przedawnieniu zgodnie z przepisem art. 118 k.c. Tezę tę potwierdził Sąd Najwyższy w sprawie II CK 113/02.

W sprawie bezspornym było, iż pierwotny wierzyciel będący bankiem, wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny i na jego podstawie prowadził egzekucję w okresie od 13 lipca 2012 roku do 21 maja 2013 roku. Postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji stało się prawomocne na dzień po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie, co nastąpiło 13 czerwca 2016 roku. Z tych okoliczności powód wywodził, iż zarówno złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a następnie wszczęcie i prowadzenie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego doprowadziło do przerwania przedawnienia w niniejszej sprawie.

W przekonaniu sądu argumentacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ czynności podejmowane przez będącego bankiem pierwotnego wierzyciela, zmierzające do wyegzekwowania roszczenia wynikającego z umowy pożyczki, nie doprowadziły do skutecznego przerwania przedawnienia w stosunku do jego następcy prawnego, który nie jest bankiem. Wprawdzie zgodnie przepisem art., 509 §2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o odsetki, jednakże z uwagi na specyficzną, uprzywilejowaną pozycję cedenta w niniejszej sprawie, nie można uznać, aby skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia wywołany przez czynność banku rozciągał się także na niebędącego bankiem powoda. Z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16 wynika, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Sąd najwyższy podkreślił, że szczególne uprawnienia banków wynikające z nieobowiązujących już przepisów art. 96 - 98 prawa bankowego, które pozwalały bankom i tylko bankom na stosowanie uproszczonej procedury dochodzenia wierzytelności z pominięciem postępowania rozpoznawczego, nie mogą rozciągać się na podmioty nie będące bankami. Z tych względów nabywcy wierzytelności banku niebędący bankiem nie mogli kontynuować postępowania egzekucyjnego wszczętego przez bank na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Nie mogli również uzyskać sądowej klauzuli wykonalności na swoją rzecz, w przypadku gdy tym tytułem był bankowy tytuł egzekucyjny. W ocenie Sądu Najwyższego materialnoprawny skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje co do zasady tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania przedawnienia zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek prawny wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz, którego została wydana klauzula wykonalności. Nie jest wystarczająca sama tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz, których czynność została dokonana. Z tych względów skutki postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowany treścią klauzuli wykonalności

Z tych względów, dzielając w pełni argumentację Sądu Najwyższego, sąd uznał, iż skoro wierzytelność w stosunku do pozwanej stała się wymagalna w 2011 roku, a pozew o zapłatę został wniesiony przez nabywcę wierzytelności banku 13 czerwca 2016 r. roszczenie uległo przedawnieniu w całości na podstawie artykułu ustawy o 118 kodeksu cywilnego i jako takiej nie zasługuje na uwzględnienie.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości stronę powodową jako przegrywającą spór. Z tego względu powód obowiązany jest zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty procesu obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w kwocie 4817 zł.